

عنوان مقاله:

نقش آموزش محیط زیست در توسعه پایدار کشور و دورنمای آن

محل انتشار:

ششمین همایش ملی دو سالانه انجمن متخصصان محیط زیست ایران (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

مجید عباسپور - عضو هیات علمی دانشگاه صنعتی شریف

نرگس کارگری - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تاکستان

رضا مستوری - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک

خلاصه مقاله:

برای اولین بار واژه توسعه پایدار در سال 1987 در گزارش برانت لند مطرح گردید. توسعه پایدار در این گزارش به مفهوم توسعه ای است که با برطرف کردن نیازهای نسل حاضر، نیازهای نسل آینده را نیز در نظر می گیرد. توسعه پایدار به عنوان مفهومی فراگیر، ابعاد متفاوتی شامل ابعاد اقتصادی، زیست محیطی، اجتماعی و فرهنگی دارد. به منظور آنکه توسعه در درازمدت، پایداری خود را حفظ کند، وجود تعادل بین چهار بعد ذکر شده، ضروری است. از آنجائیکه دستیابی به توسعه پایدار در هر کشوری با آگاهی های عموم مردم آن جامعه ارتباط دارد، لذا آموزش می تواند در این امر بسیار موثر باشد. آموزش محیط زیست بر این اعتقاد است که انسان می تواند در سازگاری با طبیعت زندگی کند و در این راستا می تواند تصمیمات آگاهانه ای اتخاذ نماید که طی این تصمیمات به نسل های آینده نیز توجه شود. توجه به نسل های آینده هدفی است که هم در توسعه پایدار و هم در آموزش محیط زیست به عنوان هدفی مشترک مطرح می باشد. در دستور کار 21 نیز (بیانیه جهانی کنفرانس ریو در سال 1992)، به بحث آموزش محیط زیست برای انعکاس نیازهای توسعه پایدار پرداخته شده است. اهمیت آموزش عمومی محیط زیست در حل مشکلات زیست محیطی و دستیابی به اهداف توسعه پایدار تا بدان جاست که در برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کشور نیز در قالب آموزش همگانی محیط زیست به آن پرداخته شده است. در این مقاله سعی گردیده نقش آموزش محیط زیست در دستیابی به توسعه پایدار زیست محیطی کشور مورد بررسی قرار گردد.

کلمات کلیدی:

آموزش، محیط زیست، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/13981>

